

ening ud for at lempe en anden ind, og naar man har det Indtryk, at den Klub, som blev lempet ud, staar „de 22“ nærmest, og den Klub, som til Gængæld blev lempet ind, staar „de 27“ nærmest, har man Indtrykket af, at Samarbejdets Varme ikke er paa Kogepunktet. Men det er ogsaa mere Fremtidens Samarbejde, Delegationen henpeger paa, og dér vil det højtærede Medlem fra Løvel maaske bryde sin Tavshed for at give mig Svar paa et Spørgsmaal. Til det politiske Fremtidsarbejde, som der kunde være Grund for Delegationen til at beskæftige sig med, høre ogsaa Forsvarslovene. Derom ved man jo, at „de 27“ have forbeholdt sig een Stilling i det politiske Fremtidsarbejde, og at „de 22“ have forbeholdt sig den stik modsatte. „De 27“ ønske at arbejde af al Kraft i Fremtiden for, at der i 1922 kan staa et kraftigt Folketing rede til at nedslaa ethvert Forsøg paa at rejse Københavns Befæstning paa Landsiden. „De 22“ ville derimod gaa ud i Befolkningen — det have de forbeholdt sig direkte i et meget højtideligt Dokument — og rejse en kraftig Agitation for, at i 1922 skal Folketinget være stemt for Københavns Landbefæstning. Det ærede Medlem fra Nørresundby (Jensen-Sønderup) ser bekræftende paa mig i dette Øjeblik. Men betyder nu denne Erklæring om Delegationens Nedsættelse for at forberede Samarbejde i den fremtidige politiske Virksomhed, at man skal søge at finde en Generalnævner for dette Arbejde, saaledes at man i 1922 kan vente en Overenskomst mellem de to Partier paa den Maade, at Halvparten af Fæstningen bliver staaende, og Halvparten bliver reven ned, eller er det Mening, at de to Partier indenfor Delegationen skulle udkæmpe deres Kamp og stille sig paa et bestemt Standpunkt: Nedlæggelse eller Rejsning af Københavns Befæstning i 1922? Jeg tror, det vilde være meget nyttigt til Forstaaelse af, hvad det er, der foregaar mellem „de 27“ og „de 22“, om den højtærede Delegations Formand vilde give os Oplysning om, hvad Delegationen tilsigter i denne Henseende.

Medens det ærede Medlem fra Løvel altsaa har siddet som den tavse Formand for denne Delegation, tror jeg, man har Lov til at betegne det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) som en Art Ordfører for denne Delegation. Han optraadte mere som Ordfører for saadan en Sammenslutning, som en Slags Overgeneral for de forenede Tropper end som Ordfører for sin egen lille 11-Mands Gruppe.

Efter at Ordførerne for de forskellige mindre Grupper havde taget Ordet, talte det ærede Medlem fra Æbeltoft ligesom paa baade „de 27“s og de 2 Gange 11's Vegne. Og han talte, det skal jeg indrømme ham, meget myndigt, eller jeg kunde maaske sige, at han talte, som om han havde Myndighed. Thi det, som var det paafaldende ved det ærede Medlems Tale, som var i sin Form saa overmaade klar og myndig, var, at han syntes fuldkommen at have glemte, at han nu er traadt her ned i Salen efter at have spillet en politisk Konkurs, som man ikke før har set Mage til i Danmark. Det gamle Ord: Blid i Formen, kraftig i Sagen, har det ærede Medlem fra Æbeltoft vendt om, han er kraftig i en god Forstand i Formen. Han var kraftig i Ord den 12. Februar, og han var kraftig i sin Tale forleden, men hvad Sagen angaar, den politiske Sag, har hverken før eller senere nogen Sinde nogen Politiker her i Salen været saa blid, saa svag, saa kraftesløs, saa afmægtig som det ærede Medlem fra Æbeltoft. Jeg tror, man tør sige om hele hans Regeringstid, fra den Dag han traadte til efter Begivenhederne i September, at den har taget sig ud som en langvarig politisk Besvimelse. Jeg skal gerne udtale min Glæde over, at det ærede Medlem er kommen til sig selv igen, men jeg tror dog, at naar han taler saa overmaade overlegent, advarende og formanende til andre Partier, burde han erindre, hvorledes det gik ham selv, da han skulde ombytte Ord med Handling. Jeg antager, at det ærede Medlem har en Fornemmelse af, at det er et vist Otium, han er gaaet ind i, og at han vil benytte det til at fuldende sit fortræffelige Skrift om Juni-Grundloven. Hvis han samtidig med, at han fuldender de sidste Hæfter af dette Arbejde om Juni-Grundlovens Historie, vilde yde dem, der for Øjeblikket staa i Spidsen for det politiske Arbejde, en loyal — for at bruge hans eget Yndlingsord — Samvirken til Genindførelse af Juni-Grundloven, saa at han kunde føre sit Værk frem til Indførelsen af Juli-Grundloven af 1866 omtrent samtidig med, at vi atter kunde staa ved Juni-Grundlovens Genindførelse, tror jeg, han vilde benytte sit Otium godt.

Om den Form, hvorunder det ærede Medlem talte til Regeringen, dens Venner og dens Parti her i Salen, skal jeg sige, at det ærede Medlem jo brugte Udtryk, som allerede ere tilbageviste af Regeringen, og som nærmest burde opfattes, som